Počet příspěvků klesá pod stovku a není to jen nezájmem autorů a autorek. V Praze souběžně se naplno rozjíždí další trampská literární soutěž Trasa. A mladší krev přitahuje větší pozornost. Zajímavé je, že už potřetí po sobě Zlatého Trapsavce porota uděluje v kategorii prózy. Tentokrát za povídku Oheň. Vašýkovi se podařilo téma již několikrát zpracované povýšit a popsat takovou formou, že o vítězi nemohlo být pochyb.
Příjemné čtení **OHEŇ** „Dnes to jde dobře. Rád bych zkusil ještě Medvědí tlapu.“
„Říkal přece, žes ji už zkoušel. Pokud vím, ubránila se.“
„Jo, loni se ubránila, ale to byla kosa jak na Sibiři. Je to trojka, jen to místo pod prvním kruhem je vo hubu. Nejsou tam pořádný chyty. Nad kruhem je malej převis, ale dá se obejít. Zprava - vidíš? Pak už jsou to schody.“
„Dal bych čouda.“
„Než vylezu ke kruhu, stihneš to dvakrát. Pak mě vezmeš, zkusil bych polechtat ten převis, jo?“
Ruce se dotkly vyhřáté skály a hbité prsty hledaly první výčnělky. Pravá noha rychle našla oporu, svaly se napjaly a tělo se posunulo o čtyřicet centimetrů výš. Když našla stup i levá noha, přesunul lezec váhu na ní, svaly znovu zabraly a levá ruka si rychle přehmátla. Lano se odmotalo o dalších třicet centimetrů. Než plamínek cigarety dospěl na své pouti až filtru, ubylo z klubka lana dobrých pět metrů. Muži ve stěně chyběl ke kruhu sotva metr a půl.
„Tak teď to přijde. Tady jsem loni zůstal viset. Je to tu dost na tření.“
„Hlavně neblbni, za rok máš zase šanci.“
„Jasně kámo, ale za rok budu zase posranější.“
Levá ruka se položila maximální plochou na stěnu a pravá se natáhla směrem k jedinému kloudnému chytu. Krátká! Vypnout špičky, prsa zvednout a natlačit do stěny. Levá ruka tlačí do kamene. Zbývá pět centimetrů! Ještě víc vypnout! Zvednout tělo o kousek výš. Nadechnout a zatnout zuby. Ještě kousek, no tak! Čůrky potu na zádech se změnily v rozvodněnou Amazonku. Kolena telegrafují do světa zprávu strachu, vypětí, klidu i paniky. Konečně! Ruka se zachytila. Tělo napjaté k prasknutí, pornmobile takhle dlouho nevydržím. Rychle nohu, ať si uleví. Právě v okamžiku, kdy noha opustila svůj post, aby našla výhodnější výš, dosáhlo svalové vypětí maxima. Lýtkový sval se stáhl v bolestivé křeči. Noha nedokáže dodržet dráhu, kterou jí stanovil mozek a ten hned buší na poplach: zpátky! Leč noha míjí ten nicotný kousek skály a zoufale se snaží najít oporu na hladkém kameni. Oči vytřeštěně hledí na skálu, která ve stále se zrychlujícím tempu ujíždí kamsi vzhůru. Na prsou cítím ostrou bolest rozedíraných ran. Pravá noha narazila na římsu a tělo bylo katapultováno od skály. Ohromující energie bolesti projela nejdříve kotníky. Pak rána do zad, takřka zároveň ohlušující třesk v hlavě. Červené a oranžové kruhy zběsile řádí v mé mysli a svádí boj s černočernou tmou. Z obrovské dálky slyším řev kamaráda... jeho facky v mé tváři... proč mě... obličeje těch dvou, co lezli vedle... auto... řidič se zbláznil... troubí jak o život... andělé!... kde se tady... „okamžitě na sál!“... ostré světlo... tisíc sluncí... bolí... podzim... mlha... padá mlha... spát... jasně... trochu si pospat...

„Vstávej, musíš do školy!“ třese se mnou máma.
„Ještě chvíli, mami.“
„Kdepak, máš nejvyšší čas. Zítra je sobota, můžeš to dospat. Svačinu máš na stole, já už musím. A neusni!“
„Neboj mami.“
Otáčím se na druhý bok a klapnutí dveří už neslyším. Sen přichází vzápětí...
...jsme na chalupě u Třeboně. Je léto, paprsky slunce nadrženě vstupují za koupelí do naleštěné hladiny rybníka. Ať žijí prázdniny! Brácha se tiše přiblížil k mému lehátku a jediným

mocným trhnutím mě převrhl. Nedobrovolně ochutnávám kvalitu vody, která je náhle všude...
...voda je ledová a tíživé závaží nacucaného vlněného svetru mě táhne neodvratně ke dnu.
Vtom mě čísi ruka drapla za vlasy. Naši konečně uznají, že nosit háro může mít i své výhody.
„Asi se trochu napil vody, zavolejte doktora!“ – „Jak se mu to stalo?“ – „Spadl mu tam míč a prolomil se pod ním led...“
...led se bylštěl jako zrcadlo. Rolba jej opustila před chvílí. A už nastupují obě mužstva. A támhle jsou rozhodčí! Táta mě vzal poprvé na hokej. To je paráda! ty barvy! Ten pískot! Rozhodčí vhodil puk do hry. „Do toho, do toho!“ skandují tribuny...
…„Do toho, do toho!“ Hanka křičí, co jí plíce stačí. V cílové rovince mám náskok, Pepík už mě nedohoní. První! Vyhrál jsem sázku. Hned v cíli jsem si vybral výhru. Dostal jsem od Hanky první pusu. Ten školní rok jich bylo počítaně, ale tahle byla první. Ještě udýchaný jsem našpulil rty, zavřel oči a...
...když jsem je otevřel, viděl jsem v zrcadle šíleně vylepaného blbečka. „Odkáád, z Prahy? Já su z Holomóca.“ – „A já z Nejřan. Japak se v tom cejtíte? Copa to se dá vydržet dva roky?“ Dalo, ale v životě už nechci vidět maskáče...
...složil jsem maskáče pod hlavu, boty otočil podrážkou nahoru a zalez do spacáku. Fredy přijede zítra ráno. Jel ještě vyzvednout Pacičku. Sem by asi netrefila. Obloha je plná hvězd, pršet nebude...
Ráno jsem vyrazil k nádraží. Na perónu stál chlápek, ruce v kapsách, na hlavě čapku a na zádech kytaru. Hvízdal si Sedmnáct dní.
„Ahoj! Nemáš hodinky?“ ptám se.
„Hodinky? Nač je potřebuješ? Je den, krásnej k tomu. To stačí, ne? Ty tu nejsi dlouho, viď? Ani tě neznám.“
„Přijel jsem včera večer. Neznám tu nikoho. Ale tys mi nějak povědomej. Hm - vypadáš jak Wabi Ryvola.“
Usmál se.
„Jo, říkají to o mně. Vidíš támhle to údolí? Přijď večer, bude oheň.“ Fredy mě vážně štve. Nepřijel. Ani Pacička. Jestli si ti dva udělali soukromou jízdu, je to od Fredyho pěknej podraz. Že se mi Pacička líbí moc dobře ví. Jsem vzteky bez sebe a k ohni se mi ani trochu nechce. Pak ale večerním tichem zazní muzika a já zpozorním.
„Kruci, to je kapela! A já se tu užírám kvůli holce. Jdeme žít!“
„Šerife, je tu ten novej!“ zvolal silnej chlápek v lacláčích, brejličky na nose a na hlavě sombrero. Vypadal jako -
„Vítej tu mezi námi!“ pokynul mi chlápek - Ryvola. „Vyber si místo. Je nás tu víc, nemá cenu ti všechny představovat. Michala jsi poznal, ne? Pánové, to je Robin. Přišel k nám z Bulovky a bude teď vandrovat s námi.“
Zmateně koukám na spousty známých tváří okolo ohně. Pak mi to konečně došlo. Tak proto nepřijel Fredy ani Pacička. A já jsem tedy -
„Jakou si dáš na přivítanou?“ ptá se šerif.
Zrak mi padl na pana Wericha.
„Tak třeba Štěchovickou lagunu.“ zašeptal jsem. **Zlatý Trapsavec 1997**
Václav Vašýk Stričko